

בקורת: "הפנינה"

מסקיפו נתנה לנו בשנים האחרונות מספר סרטים משובחים: היא נתנה לנו גם צלם-אמן התופש מקום נכבד בראשה של רשימת צלמי הקולנוע בעולם: כונתנו לגבריאל פיגוארה, צלם "הפנינה".

כי אם "הפנינה" הוא סרט טוב, כמעט גדול, יש לזקוף הרבה מגדולתו של פיגוארה, שקלט במצלמתו את יפי מולדתו, את רחבה, את שמשו ואת לילותיה.

ואנשיה?

פה נעוצה מגרעתו של הסרט: אין גיבוריו מדברים אלינו, אין הם ברורים ומובנים לנו. הם נשארים רחוקים. הבמאי דאג יותר מדי לצד האמנותי-קולנועי של הסרט, לצורה, ונח את הנשמה.

וחבל, כי הסיפור, בפשטותו, עלול היה לשמש רקע נהדר לסרט, כמו "גנבי האפנים" בהיפוך המצב.

שולה-פנינים מכסיקאי מוצא פנינת ענק. אנשי-בצע זורמים לגדול ממנו את הפנינה. הם רודפים אחריו ביערות ובמדברות. אולם הוא ניצל... לאחר ששילם מחיר יקר מאד.

פרדו ארמנדו, כרגיל, מושלם ושאר השחקנים עושים כמיטב יכולתם, מבלי שתהיה להם — כאמור — האפשרות לנתר מן הבד ישר אל לבותינו. למרות זאת — סרט משובח, שכדאי לראותו.

מרטין רומאניק

היה זה מיד לאחר שחרור צרפת. עיני הכל היו נשואות אל הקולנוע הצר' פתי, שאף תחת מגף המשעבד הוציא יצירות העולות בהרבה על השיגרה ההולכיבודית. במוחות יצרנים צרפתים התבשלו אז רעיונות מענינים.

אחד מהם: להפגיש בסרט אחד את ג'אן גאבין ("מבט היגון") עם מר' לינה דיטריך ("הרגלים"). לרקע פגישת שני הכוכבים המזדקנים נרקמה עלילת הרפתקאות בנלית שבבולית. מכשול אחר בהכנת הסרט: באמצע העבודה אל כספו של היצרן, חווינו נפרץ בתעשית הסרטים הצרפתיים.

למולנו, הבמאי, ג'ורג' לאקום, אינו נעדר כשרון. הוא השתדל והוציא מן החומר הדליל את מה שיכל; אם הסך

הכל רחוק מלהשביע רצון, אין זאת אשמתו.

העלילה? מרטין רומאניק (גאבין) נופל קרבן לקסמיה של הרפתקנית "ל" דיטריך, כמובן, והסוף, כמו בכל סרט של גאבין, עצוב מאד.

הערה: הסרט צולם לפני שנים, כשהשמלה הגיעה עד הברכיים, הדבר מאפשר נוף בלתי-פוסק כמעט של הרג ליים הדיטריכיות: אחת ממעלותיו המעטות של "מרטין רומאניק".

אותו הקטע ממש ובמקומו מופיעה כתובת עברית שזה תכנה: "לאחר תלאות הגיעו הכמהים (המעפילים) למר' לדת". במלים אחרות, סילוף גס וטפשי של העלילה בגלל חישובים שוביניסטיים ילדותיים.

אגב, הצנזורה המארוקנית חזרה בה מדרישתה לקיצוצים, היא הבינה, כפי הנראה, כמה מגוחך כל הענין.

סרטאי קארל דראייר, איש דנמארק

כוב הופ ב"ג'ינס העצוב" כסף לקופה.

שקט. תצלומים!

הצנזורה המארוקנית דרשה בשעתו כמה קיצוצים בסרט "מאנון" ("העולם הזה" 19.1.50). ביחוד התנגדה להראות כיצד מושמדת עד האיש האחרון שיי' רת העולים היהודים במדבר. בשעתו לפגנו לרגישותה של הצנזורה באמירות הערבית.

היום עלינו לבקש את סליחתו של הביי הנכבד של מארוקו וחבר הצני' זורים שלו. הצנזורה הנאורה שלנו בישי' ראל החפשית היא רגישה שבעתים.

לפי דרישתה קצצו מן הסרט את

אחה גרנדר עושה "חיים" בספרד. יש לה שם מחור בשם מריו קברה, המ' עיד על עצמו שהוא: (א) שחקן; הוא מופיע בסרט עם אחה; (ב) משורר; הוא כותב שירים לאחה. (ג) לוחם שור' רים... פרנק סינטרה נפרד מאשתו, סס לספרד, הגיש לאחה במתנה ענק בשווי של 10,000 דולר. פרנקי המסכן.

"אביה של הכלה", זהו סרטה האח' רון של אליובט טילור בו היא משחקת לצדו של ספנסר טריסי, האם, את... הכלה. כנראה שתפקיד זה הביא לה מול, והיא נישאה למיליונר צעיר בשם היל' טון. התחוה נערכה לפני חדש בהוליו' בוד, ברוב פאר והדר".

ג'הון ברימור הצעיר, בנו של המאהב הגדול, מופיע בסרט צבעוני על המערב הפרוע. הדמיון בתוי הפנים הוא מפתיע. ובכשרון המשחק?

אגודת בעלי כתי הקולנוע באמריקה ערכה משאל מזור אך אופיני. "השמות המושכים ביותר כסף לקופה". והרי תוצאות המשאל, בלי הערות: בוב הופ, בינג קרוסבי, אבוט וקוסטלו, גרי קופר, קרי גרנט, בטי גרייבל, אסתר וילאמס, המפרי בוגרט, רוי רוגרט, ג'ין אוטרי.

סרטי השבוע

בטילת הכרך (ארה"ב) קומדיה מוסיקי' לית, אך לא משעשעת. הרקע: תככים פוליטיים בניו-יורק של סוף המאה הקודמת.

מנון (צרפת) הסרט, עיבוד מודרני של ספור מן המאה ה-18, הוא הכשלון הגדול של השנה. הכוכב הראשי, ססיל אוברי, ההצלחה הגדולה של השנה, קלוזו, המחבר-במאי ניסה להראות לנו את הגיהנום הנקרא העולם של ימינו בעיניו הרומנטיות של בן המאה שלפני אחרונה. הדבר, כמובן, אינו עולה יפה.

גנבי האפנים (איטליה) סרטו הגדול של דה-זיסקה, על פועל מחוסר עבודה המחפש את אפניו הגנובים ואת אחרו, ("העולם הזה" 6.58). הסמליות בסרט היא, מעבר ומעל לעלילה עצמה, יצירה לדורות.

הס חיים בלינה (ארה"ב) סרט' גנגסטרים, אבל שונה בתכלית ממה שראינו עד כה. עשוי בטעם רב ובפש' טות כזאת, שהקהל שלנו כלל לא שם אליו לב...

רחובות לארדו (ארה"ב) חויסקי... אקדחים... המערב הפרוע... צבעים "טבעיים"... משעשע למדי, אם אתה אוהב סרטים מסוג זה.

"רחובות לארדו" אקדחים אינם יורים.

"הפנינה" השחקנים אינם מדברים.